

Arrest

nr. 111 554 van 9 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Said, en geboren te zijn in Peshte Bagh, gelegen in het district Dehdadi district, provincie Balkh. Toen u huwde met E. M. verhuisden jullie naar Qalai Dehe Shamai, gelegen in het Jaghatu district, provincie Ghazni. Samen hebben jullie twee kinderen, M. en K.. Uw echtgenoot verblijft momenteel nog in Griekenland.

Van kleins af aan was u uitgehuwelijkt aan uw neef, de zoon van uw oom langs moeders kant. Sinds zijn huwelijk is uw oom samen met zijn schoonbroers bij de taliban aangesloten. Op een huwelijksfeest in uw district, werd u echter verliefd op uw huidige echtgenoot E. M.. Omdat u reeds uitgehuwelijkt was,

gingen uw broers en ouders niet akkoord met deze relatie. Na twee afspraakjes vluchtte u samen met uw echtgenoot weg van uw ouderlijke huis in Balkh naar de geboorteplaats van uw echtgenoot in Ghazni. Daar konden jullie veilig verblijven omdat u daar geen familie had wonen. Op 30 juli 2005 traden jullie in het huwelijksbootje. Via de bruid van het huwelijksfeest waar jullie elkaar hadden leren kennen, wist uw echtgenoot dat uw broers, uw ouders en de schoonbroers van uw oom naar jullie op zoek waren. Nadat uw echtgenoot in Mazari Sharif de moskee had bezocht, voerden uw familie hun zoektocht op, tot in Kabul. Jullie kregen schrik dat men jullie ook in Ghazni zouden kunnen vinden en vermoorden, waarna jullie beslisten dat het beter was te vluchten uit Afghanistan.

Naast deze problemen kreeg uw echtgenoot het ook aan de stok met de taliban. Sinds jaar en dag werkte uw man in Kabul als mozaïekenlegger. Hij had een eigen bedrijfje opgericht, Afghan Decor. Toen uw man in het huis van commandant dokter Zia aan het werk was, werd hij benaderd door drie talibs. Ze wilden dat uw man hen in dienst nam zodat ze een bom konden binnen smokkelen in het huis van de commandant. Uit schrik was uw man niet verschenen op de afgesproken datum waardoor hij angst had te worden vermoord door de taliban.

Ook u kreeg in Ghazni een onverwachts bezoek van de taliban. De imam van uw dorp vertelde u dat zij op zoek waren naar uw man. Toen u dit vertelde aan uw man, drong hij erop aan dat u en jullie kinderen naar Kabul zouden komen zodat jullie samen konden vluchten.

Ongeveer anderhalf jaar voor uw asielaanvraag in België heeft u Afghanistan verlaten, samen met uw man en kinderen. Op 31 mei 2012 vroeg u asiel aan in België. Uw echtgenoot verblijft momenteel nog in Griekenland doordat hij werd gevangen genomen door de Griekse autoriteiten en de smokkelaar er vandoor is gegaan met jullie geld.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u de taskara van uw echtgenoot neer, vier fiches en 23 foto's in verband met het werk van uw echtgenoot en uit Griekenland een certificaat in verband met uw kinderen en een huwelijkscertificaat.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u weinig geloofwaardige en incoherente verklaringen heeft afgelegd over uw problemen in Afghanistan waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Daardoor kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas, die rechtstreeks gelinkt zijn aan deze activiteiten.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan het door uw familie ongewenste huwelijk tussen u en uw echtgenoot en de reactie van uw familie op dit ongewenste huwelijk. U verklaart dat u uw toekomstige man vóór jullie gezamenlijke vlucht uit Balkh een derde maal voor uw ouderlijk huis ontmoet hebt. Het is echter weinig aannemelijk dat u als uitgehuwelijkt meisje, dat zelfs niet met haar ouders durft te praten over het eventueel aflasten van het geplande huwelijk, aan haar geheime geliefde vraagt om tot aan de poort te komen van haar ouderlijk huis om hem daar bovendien te ontmoeten op een plaats die zichtbaar is van iemand die zich in het huis bevindt (CGVS, p. 8). Ten tweede kan u ook de opsporingsinitiatieven van uw familie niet aannemelijk maken. U haalt weliswaar aan dat uw familie meerdere pogingen zou hebben genomen u te vinden, doch herleidt u deze zoektocht maar tot twee pogingen wanneer daar concreet wordt naar gevraagd, een eerste maal onmiddellijk nadat u was gevlucht en een tweede maal nadat uw echtgenoot werd gespot aan de blauwe moskee in Mazari Sharif (CGVS, p. 9 & 10). Gevraagd naar een verklaring waarom u slechts twee concrete opsporingsinitiatieven kan weergeven in de zeven of acht jaar dat u was weggevlucht, haalt u aan dat u ervan uitgaat dat ze u veel gezocht hebben aangezien het hier gaat om een zaak waarin de naam van de familie bezoedeld is (CGVS, p. 10). Jullie leefden echter al die tijd eerst in en de laatste 2-3 jaar vlak naast het geboortedorp van uw man in Ghazni (CGVS, p. 2 en 4). Aangezien uw man de getuige was op een huwelijk waarop heel uw ouderlijk dorp was uitgenodigd, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat uw ouders de identiteit van uw man konden achterhalen en ook zijn regio van herkomst. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat indien uw familie u gedurende 7-8 jaar veel gezocht zou hebben, zij nooit naar het geboortedorp van uw man zouden zijn gekomen. Ten derde slaagt u er evenmin in dat uw man aan de blauwe moskee in Mazari Sharif zou zijn herkend en dat uw familie daarna de zoektocht naar u opvoerde. Vooreerst lijkt het weinig geloofwaardig dat iemand uw man bij een ceremonie in de stad Mazari Sharif na zeven of acht jaar niet te hebben gezien zomaar

zou herkennen. Deze vaststelling wordt versterkt doordat u zelf niet kan vertellen wie uw echtgenoot dan wel heeft herkend (CGVS, p. 7). **De vaststelling dat u enerzijds ongeloofwaardig bent en anderzijds vaag, laat dan ook weinig heel van uw verklaringen dat u en uw echtgenoot een ongewenste relatie hebben en daardoor worden gevisieerd door uw familie. Daaruit volgend kan worden geconcludeerd dat u in Afghanistan stevast kan terugvallen op uw familiale banden in de provincie Balkh.**

Vervolgens bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw echtgenoot zaakvoerder was en daardoor in het vizier was gekomen van de taliban. Zo moet worden vermeld dat u amper informatie kan geven over uw echtgenoot werkzaamheden waardoor u deze niet aannemelijk heeft gemaakt. Een echtgenote hoeft geen gedetailleerde informatie te kunnen weergeven, maar er mag wel een begin van basisinformatie worden verwacht, te meer omdat u mede door de problemen naar aanleiding van zijn werk Afghanistan heeft moeten uitvluchten. Zo heeft u er geen idee van hoe lang uw man in Iran heeft verbleven om een opleiding te volgen (CGVS, p. 12), waar hij toen verbleef (CGVS, p. 14) en weet u niet met zekerheid te vertellen of hij een vast kantoor in Kabul had en op welke plaats hij dan wel een kamer had gehuurd om te overnachten en te leven (CGVS, p. 12). Daarbij legt u weliswaar tal van foto's neer, maar bevreemdend is dat deze allemaal slaan op een en dezelfde opdracht en dat u geen enkele collega van uw echtgenoot kan opnoemen (CGVS, p. 11). Nochtans haalt u aan dat uw echtgenoot op verschillende plaatsen en in verschillende huizen actief was. Gevraagd naar wie zijn opdrachtgevers dan zoal waren, kan u enkel vertellen dat het belangrijke mensen en commandanten waren, zonder ook maar een concreet bij naam en toeverlaat te kunnen noemen (CGVS, p. 13). Voorts weet u ook niet waar uw echtgenoot zijn materiaal vandaan haalde en hoeveel hij verdiende (CGVS, p. 14). **Uw gebrekkige informatie over diens werkzaamheden stellen uw beweringen dat uw echtgenoot een zaakvoerder was in Kabul, en besliste over het reilen en zeilen binnen het bedrijf, in een heel slecht daglicht. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid dat uw echtgenoot door middel van deze werkzaamheden in het vizier kwam van de taliban teniet gedaan.**

De geloofwaardigheid dat uw echtgenoot door zijn werk als mozaïeklegger te maken kreeg met de taliban wordt verder onderuit gehaald doordat u amper informatie kan geven over deze feiten. Nochtans heeft u daardoor Afghanistan verlaten waardoor mag worden verwacht dat u toch enige concrete informatie kan weergeven. Zo is het merkwaardig dat u niet met zekerheid kan vertellen hoeveel keer de taliban uw echtgenoot aansprak (CGVS, p. 15), wie de drie mannen of hun baas exact waren, hoeveel dagen uw echtgenoot exact kreeg om hun verzuchtingen in te willigen en hoeveel tijd er zat tussen de eerste en de tweede keer dat ze uw echtgenoot aanspraken (CGVS, p. 14-15). Om te controleren of deze talibs het meenden zou uw echtgenoot ook verhuisd zijn binnen Kabul. Bevreemdend is dan ook dat u zelfs niet weet waar hij toen introk (CGVS, p. 15). Daarnaast zou ook u een bezoek hebben gekregen van de taliban in Ghazni. Over dit bezoek overstijgen uw verklaringen het anekdotische niet, wat helemaal niet doorleefd overkomt van iemand die een onverwachts bezoek heeft gekregen van de taliban en mede daardoor haar land van herkomst heeft moeten verlaten. Het enige dat u weet te vertellen is dat deze vier talibs een tulband hadden, lange zwarte baarden hadden en met hun schoenen aan uw huis betraden (CGVS, p. 16). Wat ze daarbij vertelden is u totaal vreemd aangezien u enkel Dari spreekt en deze talibs Pashtou spraken (CGVS, p. 17). Vooreerst lijkt het weinig plausibel dat de taliban in een huis zouden binnenstormen waar zich enkel vrouwen bevinden en ten tweede lijkt het weinig geloofwaardig dat geen enkele talib het Dari machtig zou zijn om het woord tegen u en uw schoonmoeder te voeren. De reden voor dit bezoek is, zoals u hoorde van de mallek, de job van uw echtgenoot (CGVS, p. 17). U kan echter geen afdoende verklaring geven waarom de mallek dat zou hebben geweten. Het blijft overigens volledig onduidelijk waarom de taliban uw huis in Ghazni binnenvielen voor uw man omwille van zijn werk in Kabul (CGVS, p. 16 en 20), terwijl ze reeds in Kabul in contact stonden met uw man en uw man ook in Kabul verbleef (CGVS, p. 14-16). **De vaststelling dat u enerzijds oppervlakkig bent over de contacten tussen uw man en de taliban in Kabul en anderzijds incoherent en vaag bent over de inval van de taliban in uw huis in Ghazni, doet dan ook ernstige vragen rijzen bij uw verklaringen dat u en uw man gevisieerd werden door de taliban.**

De vaststelling dat u ongeloofwaardige en incoherente antwoorden aflegt, laten dan ook niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u uw familie in Balkh moet vrezen en dat u moet vrezen voor de taliban. Gezien deze ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden, kunnen zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U bracht geen andere feiten aan die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie of die zwaarwegende gronden uitmaken om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

*Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw geboorteplaats dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Dehdadi, te worden beoordeeld. Uw verklaringen dat u uw huwelijk met E. M. niet aanvaard werd door uw familie en u daardoor moest onderduiken, werd namelijk niet geloofwaardig geacht. **Er kan dan ook redelijkerwijs worden besloten dat u over voldoende familiebanden beschikt om zich bij terugkeer naar Afghanistan opnieuw te vestigen in het district Dehdadi.***

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen de provincie Balkh.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 22 maart 2013) blijkt dat de situatie in de provincie Balkh relatief veilig is. Bronnen geven aan dat de toestand in Balkh beduidend rustiger is dan het voorgaande jaar. Er wordt weinig melding gemaakt van burgerslachtoffers. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Dehdadi van de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Dehdadi van de provincie Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. *Het Grieks certificaat van uw kinderen en het Griekse huwelijkscertificaat, samen met de kopie van de taskara van uw man zeggen enkel iets over uw identiteit, die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De foto's van uw mans werk zeggen ook niets over diens problemen met de taliban, net zoals de werkfiches niets over diens problemen vertelden. Over deze documenten dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze gedragen wordt door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Daarbij dient ook te worden opgemerkt dat de documenten die u voorlegt, uiterst fraudegevoelig zijn. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. De foto's van uw verwonde zoon tot slot zeggen ook niets van de oorzaak van zijn verwondingen, waardoor deze uw asielmotieven evenmin staven.*

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3, 48/4, 57/7 ter en 62 van de vreemdelingenwet. Uit de toelichting van haar middel omtrent de vermeende schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, blijkt dat verzoekster eveneens artikel 3 EVRM geschonden acht.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te vernietigen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, en in uiterst ondergeschikte orde om haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift twee nota's van de UNHCR betreffende de bewijslast in asielzaken, een krantenartikel betreffende een eremoord op een moeder en een nota van het CGVS met zijn beleid inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is. De beweerde problemen met haar familie werden ongeloofwaardig geacht gezien (i) de ontmoetingen met haar man voor hun gezamenlijk vlucht binnen de Afghaanse context niet geloofwaardig zijn, (ii) verzoekster de opsporingsinitiatieven van haar familie niet aannemelijk kan maken waarbij het meer bepaald weinig geloofwaardig is dat haar familieleden haar nooit zijn gaan zoeken in de geboortestreek van haar echtgenoot en (iii) het niet geloofwaardig is dat iemand verzoeksters echtgenoot herkend zou hebben aan de blauwe moskee in Mazari- Sharif. De beweerde problemen van haar echtgenoot met de taliban tenslotte werden ongeloofwaardig geacht omdat (i) verzoekster amper toelichting kan geven over de werkzaamheden van haar echtgenoot in Kabul die de directe aanleiding vormen voor zijn problemen met de taliban, (ii) zij over diens problemen met de taliban slechts oppervlakkige verklaringen aflegde en tenslotte (iii) omdat zij incoherente en vage verklaringen aflegde over een beweerde inval van de taliban in haar huis, die bovendien niet aannemelijk zijn binnen de Afghaanse maatschappelijke context.

Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in deze motieven, die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en deugdelijk zijn, te ontkrachten.

Verzoekster betwist het motief dat stelt dat de manier waarop zij afspraakjes maakte met haar toekomstige echtgenoot niet aannemelijk is binnen de Afghaanse maatschappelijke context. Ze meent dat de commissaris-generaal op geen enkel moment de mogelijkheid heeft overwogen dat verzoekster die afspraakjes 's nachts maakte of op een moment dat zij zich alleen in het huis bevond. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij, als uitgehuwelijkt meisje, twee geheime afspraakjes kon maken met een (vanuit het oogpunt van haar familie) wildvreemde man, en dat zij het risico zou hebben genomen om met die man af te spreken aan de poort van haar huis terwijl deze plaats zichtbaar is voor andere familieleden. De commissaris-generaal kon in redelijkheid besluiten dat dit haaks staat op de Afghaanse maatschappelijke context. De post-factumverklaringen van verzoekster kunnen hieraan geen afbreuk doen. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat zij wel degelijk met haar echtgenoot overdag had afgesproken op een ogenblik dat er andere familieleden aanwezig waren: *“Die dag was het 's morgens. Ik zei tegen mijn moeder dat ik naar mijn oom wilde gaan. Deed boerka aan (...). Ik zei dat hij naar mij thuis moest komen. Mijn broer was thuis aan het slapen. Ik ging naar de poort en dan zag broer ons (...).”* (gehoorverslag, 8). Het betreffende motief vindt steun in de stukken van het administratief dossier, blijft onverkort overeind, en hypothekeert de geloofwaardigheid van haar bewering dat het huwelijk van verzoekster met haar echtgenoot tegen de wil van haar familie zou zijn geschied.

Wat betreft de vaststelling dat haar familie, ondanks hun beweerdelijke geschonden eer, verzoekster in acht jaar tijd nooit is gaan zoeken in de geboortestreek van haar echtgenoot, stelt verzoekster dat hiervoor een andere verklaring kan zijn. Het gegeven dat verzoeksters echtgenoot aanwezig was op een gezamenlijk huwelijksfeest zou niet betekenen dat haar familie het adres van haar echtgenoot kent, *“zeker niet als zij niet eens weten hoe hij er uit ziet”*. Opnieuw doet deze verklaring geen afbreuk aan de feitelijke vaststelling dat verzoekster na haar beweerdelijk heimelijke huwelijk jarenlang ongestoord kon wonen in de geboortestreek van haar echtgenoot, wat opnieuw ernstig afbreuk doet aan de bewering dat het huwelijk tegen de wil van haar familie zou zijn geschied. Verzoeksters echtgenoot was immers getuige op een huwelijk waarop heel haar ouderlijk dorp was uitgenodigd, zodat er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat verzoeksters ouders de identiteit en de regio van herkomst van haar man probleemloos konden achterhalen. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat indien verzoeksters familie haar gedurende 7-8 jaar gezocht zou hebben, zij nooit naar het geboortedorp van haar man zouden zijn gekomen.

Wat betreft de herkenning van verzoeksters echtgenoot in de blauwe moskee van Mazar-i-Sharif, stelt verzoekster dat dit niet onlogisch is gezien die stad vlakbij het district van herkomst van verzoekster ligt. Verzoekster faalt met deze stelling te raken aan de vaststelling die aan dit motief ten grondslag ligt, namelijk dat haar verklaringen over die ontmoeting opvallend vaag zijn. Zo wist zij geen informatie te geven over wie precies haar man in de moskee zou hebben herkend (gehoorverslag, 7). Daarenboven staat dit verhaal haaks op de kritiek die verzoekster op het vorige motief uitte, namelijk dat haar familie niet eens zou weten hoe haar echtgenoot eruit ziet. De concrete aanleiding voor de beweerdelijk negatieve interesse van haar familie mist elke feitelijke grondslag en is daardoor ongeloofwaardig.

Wat betreft de problemen die haar echtgenoot ondervond in Kabul betwist verzoekster dat zij vage kennis zou hebben gehad over diens werkzaamheden aldaar, waarvoor zij verwijst naar de Afghaanse maatschappelijke context waarin weinig informatie gedeeld wordt tussen echtgenoten. Deze stelling gaat niet op, gezien de in de bestreden beslissing vervatte onwetendheden evidente basiskennis betreffen die ook van een Afghaanse huisvrouw kon worden verwacht, zoals het bij benadering schatten van het bedrag dat verzoeker verdient, hoe lang en waar hij in Iran zou hebben gestudeerd, of hij een vast kantoor had dan wel of hij een kamer diende te huren om er te overnachten en er te leven (gehoorverslag, 11-14). Verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat haar man zaakvoerder was van een mozaïekbedrijf dat de directe aanleiding vormde voor diens beweerde problemen met de taliban.

Wat betreft de concrete problemen van haar man met de taliban wijst verzoekster op wat zij wel wist te zeggen bij het Commissariaat-generaal, waaruit zij besluit dat zij wel goed op de hoogte was van de aanvaringen die haar man met de taliban zou hebben gehad. De informatie die verzoekster effectief aangaf doet evenwel geen afbreuk aan de vastgestelde markante hiaten in kennis over die problematiek, die blijken uit datzelfde gehoorverslag. Zo kon verzoekster niet aangeven hoeveel keer de taliban haar echtgenoot kwam opzoeken, noch hoeveel dagen hij kreeg om op hun verzoeken in te gaan, noch naar waar hij zou zijn verhuisd binnen Kabul om aan hun aandacht te ontsnappen (CGVS, pp. 14-15). Ook dit motief blijft derhalve overeind.

Verzoekster betwist tenslotte de ongeloofwaardigheid van haar relaas omtrent de taliban-inval in haar huis. Zij geeft toe dat er inderdaad vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van dit aspect van het relaas, maar wijst erop dat evenmin te bewijzen valt dat er geen inval is gebeurd. Verzoekster gaat er in dit verweer aan voorbij dat het niet aan de commissaris-generaal is om te bewijzen dat het relaas ongeloofwaardig is, doch aan verzoekster zelf om het relaas aannemelijk te maken via coherente en plausibele verklaringen. Hoger bleek reeds dat daarvan *in casu* geen sprake is. Zulks geldt eveneens voor dit laatste motief, waarvan verzoekster zelfs geen poging onderneemt om te betwisten dat het vaag is, inconsistent en in tegenspraak met de Afghaanse maatschappelijke context.

Uit wat vooraf gaat blijkt dat verzoekster niet verder komt dan het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing en het aanreiken van ongefundeerde post-factumverklaringen, doch er niet in slaagt om deze vaststellingen te ontkrachten met objectieve argumenten. De betreffende vaststellingen uit de bestreden beslissing vinden allen steun in de stukken van het administratief dossier. Op basis van de gezamenlijke draagkracht van de voormelde motieven kon de commissaris-generaal in redelijkheid tot de conclusie komen dat de beweerde problemen van verzoeksters echtgenoot met de taliban in Kabul, zowel als de beweerde familiale problemen van verzoekster ongeloofwaardig zijn, en derhalve geen aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

De bij het verzoekschrift gevoegde stukken, namelijk twee richtlijnen van UNHCR betreffende de bewijslast in asielzaken, vermogen dit evenmin, gezien deze richtlijnen bevestigen dat slechts aan een intern coherent en plausibel asielrelaas het voordeel van de twijfel kan worden toegekend, *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoekster evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het persartikel over een eremoord, door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegd (stuk 5), vermag hier geen afbreuk aan te doen, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas wat deze problematiek betreft.

In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal zijn analyse van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet te beoordelen in functie van een terugkeer naar het district Dehdadi, provincie Balkh, waar zij familie heeft. Verzoekster brengt hiertegen in dat het risico diende onderzocht te worden in functie van een terugkeer naar Ghazni, waar zij daadwerkelijk woonde voor haar vertrek naar België. Zij wijst op een document van de commissaris-generaal (stuk 5), waaruit zou blijken dat aan asielzoekers afkomstig Ghazni de subsidiaire bescherming wordt toegekend.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal op 8 juli 2013 aan verzoeksters echtgenoot E. M. de subsidiaire bescherming weigerde, gezien er voor hem een intern hervestigingsalternatief voor handen is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet in de Afghaanse hoofdstad Kabul, waar hij luidens zijn verklaringen werkzaam was voor zijn vertrek naar België. Deze beoordeling werd door de Raad bevestigd in zijn arrest nr. 111 553 van 9 oktober 2013. Ook uit het administratief dossier van verzoeksters asielaanvraag kan worden afgeleid dat een veilig intern vestigingsalternatief in Kabul voor verzoekster redelijk mogelijk is aangezien verzoekster en haar echtgenoot op heden, na een korte feitelijke scheiding ten gevolge van problemen met de smokkelaar die hen naar Europa moest

begeleiden, terug verenigd werden en samenwonen in België, waardoor niets een gezamenlijk vertrek naar Kabul in de weg staat. Hoewel de geloofwaardigheid betwist wordt van de bewering dat verzoeksters echtgenoot problemen met de taliban had omwille van zijn beroepsactiviteiten in Kabul, wordt niet betwist dat hij aldaar professioneel actief was voor zijn vertrek naar België.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoekster redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoekster toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoekster gelet op de internationale luchthaven. Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet stelt de Raad dan ook vast dat er voor verzoekster, samen met haar echtgenoot, over een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief kan beschikken in Kabul. Het verzoekschrift bevat geen objectieve argumenten, noch objectieve informatie, die vermogen afbreuk te doen aan dit determinerende motief.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In haar vordering vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker toont verder niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER